

A JÓSZIVŰ KOTLÓ. (Lásd a 158. lapon.)

KÉT TÜZ KÖZÖTT.

— Elbeszélés. —

(IX. Folytatás és vége.)

BERCIZI úgy meghökken, hogy szinte elsápadt; Elemér azonban belép-vén a szobába, szelid, barátságos hangon mondá:

— Kedves Berczikém, én jobban meggondoltam a dolgot... az mégsem járja, hogy mi ilyen ellenségek legyünk! Én tehát megteszem az első lépést...

— Nem, nem! Ne mondd tovább, szakítá félbe Berczi. Azt akarod, hogy még ebben is te légy a jobb és okosabb? Én voltam a hibás, én sértettelek meg bolondos eszemmel s az én kötelességem, hogy bocsánatot kérjek... és kérlek is, hogy ne haragudjál!

— Dehogy haragszom, kedves Berczikém!

A két fiu megölelte és megcsókolta egymást, aztán a jó Irénkét is, ki szinte könyezett örömeiben, mikor látta, mily vitézül győzte le Berczi régi gonosz malkasságát s mily őszintén lépett rá a jó ösvényre. És Berczi valóban, ha már egyszer elszánta magát valamire, nem hagyta többé abba s állhatatos maradt a jóban is. Elemér jószíviuen magára akarta venni a hibát, de Berczi így szólt:

— Nem úgy van, te nem voltál hibás semmiben... jól tudom én most már, milyen kiállhatatlan és egyuttal együgyű is voltam. Azt mindjárt első nap beláttam, hogy bizonyosan mind igaz, amit te akkor beszéltél s ami fölött én olyan esztelen haragra lobbantam. De azt nem akartam semmikép elviselni, hogy a verekedésben

én voltam a vesztes fél, én kaptam az utolsó ütést. Most már tudom, hogy ez még nagyobb bolondság volt, mert nem az fontos, ki kapta az utolsó ütést, hanem hogy ki adta az elsőt; ezt pedig én tettem. De fogadom, többé nem teszem s ugy-é, elfelejtitek a történeteket és szeretni fogtok ezután.

A három gyermek összeülekezett s aztán kaczagva, örvendezve olyan tánczot vitt végbe, hogy Julesának, a szobaleány-nak háromszor is be kellett kiáltani:

— Irén kisasszony, a leves már az asztalon van, tessék jönni ebédelni!

Mindhárman karonfogva indultak kifelé; épen a lépcsőhöz értek, midőn pajkos ugrándozással eléjük rohant — Vidám és Fúrge, a két hü pajtás. Berczi kissé elkomolyodva mondá:

— Iám, e két okos állatnak több esze volt, mint nekem. Ők egy pillanatig sem vettek részt háboruszkodásunkban. Ha néha-néha össze is pörölnek, nem tartanak haragot, hanem rövid idő múlva megint jó barátok. Julcsa! adjon jó ebédet a két kutyának! Legyen ma nekik is különösen jó nappok, úgy mint gazdájuknak!

Leültek az ebédhez s Berczi úgy érezte, hogy még soha sem evett oly jó-izüen, mint most. Olyan vidáman folyt az ebéd, hogy szinte kipirultak a sok kaczagástól és vidám tréfától! De legboldogabb volt mégis a jó Irénke, ki aztán az ebéd végén így szólt:

— Most már haza jöhetnek kedves szüleink, rendben találhatnak mindent. Hanem meg kell vallanom, fiuk, nagyon keserves napokat okoztatok nekem, igazán két tűz között voltam és már alig tudtam

mit tegyek köztetek. De most már boldog vagyok s remélem, többé nyoma sem marad a régi viszáldodásnak.

— Oh, még egy nyoma megvan, azt gyorsan el kell pusztítanunk. — azt a határvonalat, melyet itt a ház előtt csináltam. Az volt ám csak a nagy bolondság! Menjünk, szedjük szét.

Karonfogva, ugrándozva siettek ki az udvarra. Berczi és Elemér kihuzogatták a karókat. Irénke pedig leoldozgatta a zsinórt s alig néhány percz mulva eltűnt a határvonal. A nagy papirdarabot melyre Berczi azt az ellenséges rendeletet írta volt, nem tépték szét; maga Berczi szépen összehajtotta, odaadta Irénkének és így szólt:

— Ezt őrizd meg, Irénke és ha azt vennéd észre, hogy ismét a régi rosz Berczi akarnék lenni, mutasd elő intő például.

Irénke el is tette, — de Berczi dicséretére meg kell vallanom, hogy ama intőjelre ezután nem volt szükség. Berczi őszintén iparkodott megjavulni és követni a derék Elemér példáját, kivel aztán igazi jó barátságot kötött.

Az akaratos, indulatos, tanulatlan Bercziből derék, mivel ifju lett, valóságos párja a kedves Elemérnek; együtt járják iskoláikat Budapesten, a szünidőket pedig Kelenfálvan szintén együtt töltik s a jó Irénkének és a szülőknek is öröme telik a derék ifjakban.

KÖNYVKERESKEDÉS AZ UTCZASARKON.

(Képpel a 152—153. lapokon.)

NEM akárhol láthatni ilyen pompás könyvkereskedést, nem bizony. Hanem ha valaki közületek meglátogatja hazánk szép fővárosát, Budapestet, itt aztán láthatja, hogy az utczasarkon nemcsak almát, tojást, zsemlet árulnak, hanem van ott még könyvkereskedés is. Csakhogy persze, ez a könyvkereskedés nagyon furcsa ám.

Maga a kereskedő egy öreg nénem-asszony, ki naphosszat ott üldögél és kötögeti harisnyáját; könyvei pedig nincsenek szép állványokra rakva, mint a rendes könyvkereskedőknél, bekötve sincsenek, mert a bekötés költségeért kár volna, mikor a legdrágább könyv alig egy kis ezüst tizeskéért kapható; ott függnek tehát szépen sorban fölfüze madzagra a fal hosszában, vagy rakáson az utca-kövezeten.

És miféle könyvek ezek? Bizony nem olyanok, hogy ajánlani merném nektek, kis olvasóim. Holmi rabló-históriák,

boszorkány mesék és mindenféle lehetetlen történetek, még pedig mind úgy elmondva, mintha valósággal megtörténtek volna. És a kik megveszik és elolvassák, azok el is hiszik szentül, hogy valóban csupa igaz, ami azokban a kis füzetekben nyomtatva van.

Mert ez utczei könyvkereskedésekben nem iskolába járó tanulók s nem is már tanult emberek vásárolnak olvasni valót, hanem azok, akik szeretik az efféle furcsa meséket. Most is épen ott látunk egy nyalka magyar legényt, bizonyosan urasági kocsis, ki azalatt, míg lovai a zabot ropogtatják, szeret holmi csodás rabló-históriákat olvasni; az a másik hosszú kabátu ember meg bizonyosan valami német vándor legény s ugyancsak bötüzi a falon a német csodamese címét, mert az ilyen utczei könyvkereskedés nagyon vegyes ám, van ott magyar, német, tót könyvecske, válogathatni benne.

MAJOM-HISTÓRIA.

Egy vándorló kereskedő
 Afrikában
 Minapában
 — Intvén felé a hűs erdő —
 Bele tére
 Hüselésre.

Árult pedig
 Napestelig
 Kék bamutból kötött, szőtt
 Pompás háló-főkötőt.
 Azután leheveredik
 Aludni egy fa alá.

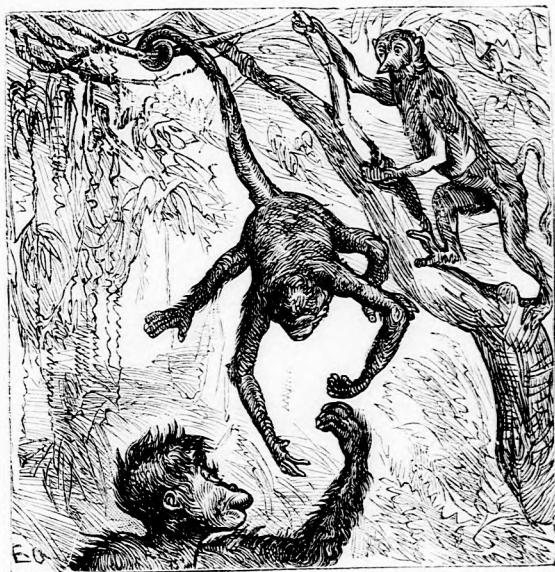

Párnaképen a kalapját
 A feje alá tolá.
 De hogy bogár ne másszék
 Bele a fülébe:
 Még a füle sem látszék,
 Ugy húzá fejébe
 Az egyik hálósipkáját.
 És befödve még a száját,

Hogy abba se másszék bele
 Istentelen tüeske, legye:
 Az árnyékban elterült
 S mily álomba bemerült.
 Alig alhatott öt perczet . . .
 No, mi ez?
 Mi neszez?
 Maga fölött lát egy serget,

Amely víjjog, tánczol,
Szalad és ficzankol,
Ide-oda szökellő.
És mindegyiknek fejében
— Megköszöni nagyon szépen —
Egy kék háló-fejkötő.
Tyűh! Biz ez nagy bokkenő.
Mármost hogyan bírja ő,
A szegény kereskedő,
A majmaktól összeszedni
És a kasba visszatenni

A sok háló-fejkötőt? —
Mert mihelyest közelít:
A majom mind elszökik
Egy sem várja be biz őt.
Szegény kalmár mit tegyen?
Busan föl- s alá megyen.
Egyszerre csak — happ!
Pompás gondolat!
A majom nép ezalatt
Igen serényen mulat.
Mint a bolond ugrál, röhint.

Sipka esücskével fejében
A nagy fának tetejében,
Jobbra majd, majd balra legyint.
Kereskedő kapja magát,
S előszedve a kalapját,
A fejkötőt sebesen,
Mérgesen lerántja
S a kosárba dühösen
Vissza vágja-hányja.

Félre vonul, lesbe áll . . .
S a sok majom mit csinál?
Mint utánzá az előtt
A szegény kereskedőt;
Mint ez, ök is fejbe húzva
A kék háló fejkötőt,
A fáról szépen leszállva
Mindegyikök a kosárba
Vissza hányt a!

A TÜNDÉR TYUKJA.

— Mese. —

VOLT egyszer egy szegény kertész, kinek minden vagyona egy kicsike kertecskéből állott; ennek gyümölcséből táplálta családját. Egy este házikója előtt kint ült a patkán. Szomoruan és nagy aggodalomban, mert beteg feleségének és piczike kis leányának, ki még csak néhány napos volt és még meg sem volt keresztelve, alig tudott enivalót adni. Nagyobb nyomort képzelni sem lehet. Sűrű könnyek nedvesítették a szegény ember nap barnította arcát s alig volt bátorsága a házikóba bemenni.

Egyszerre, amint ott ül, egy mankóra támaszkodó töpörödött öreg asszonyt látott maga előtt megjelenni, vállán nagy tarisznyával, egészen kimerülten a nagy fáradságtól.

— Jó ember, mondá az öreg asszony, megengeded-e, hogy leüljek e padra? Három nap óta járok-kelek és bár nem tettem nagy utat, annyira fáradt vagyok, hogy már nem bírok tovább menni.

— Jöjj be inkább a házba, szegény öreg, felelé a kertész. Ott sem találsz ugyan sok enni valót, de legalább megpihentetheted fáradt tagjaidat.

— Elfogadom, mondá az öreg, és reményelem, hogy e szives vendégszeretet nem marad jutalom nélkül.

A kertész szomoruan rázta a fejét, mint a ki már semmi jót sem vár, aztán az öreggel a házikóba belépett.

A házikó két szobából állott. Az első csaknem üres volt; egy rongyos ágy, melyben két gyermek feküdt, egy puhafa asz-

tal, egy szék s egy kenyérsütő teknő képezte az egész butorzatot; néhány tányér és réz edényből állott a konyhafölszerelés. A kertész egy darab barna kenyeret, és egy kancsó vizet tevén az asztalra, megkínálta az öreget.

— Láthatod, ez mind amit adhatok; ha valami jobbat bírnék, azt is szívesen oda adnám, hanem bizony úgy látom, a jó tündérek házamat cserben hagyták!

— Miért panaszkodol? mondá az öreg asszony, hiszen nem tudod, mit hoz a jövő. Csak légy türelemmel, majd jóra fordul minden. Vezess engem a nődhez, talán hasznára lehetek.

A kertész a mellék szobába vezette, az öreg asszonyt. Itt egy fiatal, rongyokba takart asszony, szalmán fekvé, a halállal látszott küzdeni, mellette pedig egy piczike kis gyermek feküdt. Az idegen a beteghez közeledvén, megérintette, és ime, azonnal vidámság tünt fel a beteg halvány arcán és e pillanatban körülötte is minden megváltozott. Az öreg a kisedet szép pólyába takarta és csinos bölcsőbe fektette, aztán egy elefántesont botcskával az anyát és ennek ágyát érintvén, az azonnal átváltozott, és a beteg jó puha ágyba találta magát. Az egész házzal is ugyanez történt, a régi butorzat ujjá alakult, az üres almárium megtelt szép fehérművel, s az élés kamara élelmi szerekkel, a mankóra támaszkodó öreg helyett pedig csodálatos szépségű kis tündér volt a szobában, ki aztán így szólt a kertészhez:

— Lásd, te szegény ember, hogy igaztalanul panaszkodtál. Megjutalmazlak a nekem felajánlott szives vendégszeretetért

és gyermekedet pártfogásomba veszem. Juliska legyen a neve, 15 éves koráig nem szabad hajóra lépnie s vizen át mennie, mert különben az én halálos ellenségem, a gonosz tündér hatalmába kerül. Juliska bölcsője lábaihoz, mint látod egy fehér tyukocskát tettem; ezt meg ne öljétek, mert e tyukocska gazdagságot biztosít számotokra. Én a jó tündérek királynője vagyok s gondom lesz reátok ezután is.

Szavait végezvén, eltűnt s a házikó lakói hálával és bámulattal néztek utána.

A következő nap hajnalán a tyukocska, mely mind eddig el nem hagyta a bölcsőt, kodácsolni kezdett s a kertész erre figyelmessé lévén, fölkelt és bámulattal látta, hogy a tyukocska arany tojást tojt. És ezután a tyukocska minden reggel ugyan azon órában hasonló ajándékkal lepte meg s így a szegénység örökre eltávozott a házikóból.

Mialatt Juliska szemlátomást növekedett és szépült, a falu népe ugyancsak bámulta a kertész szerencsését és gazdagodását. A szomszédok minden félét összebeszéltek e nagy változásról és mivel Juliska minden mozdulata és viselete inkább valami hercegisasszonyra mutatott, a jó falusiak nem is hitték, hogy a kertész leánya, hanem hogy csak gondviselésére van bizva valami nagy ur által s meg voltak győződve hogy a kertész család jólléte ebből származik. Bár miként volt is, a csinos leányka elérte tizennegyedik évét a nélkül, hogy akármiféle baj érte volna. A jó tündér, öreg asszony képében évenként eljött látogatóba, és azon néhány hét alatt, melyet Juliskával töltött, megtanította őt mindenféle szép és hasznos dolgokra; a

kis Juliska pedig szorgalmas volt, ügyes, okos, kedves, úgy hogy a házikó, mely egy kis kastélyvá változott, tele volt csinos kézi munkával és viszhangzott vidám énektől. A fehér tyukocska hű társa maradt a fiatal leánynak, nem szünt meg naponként egy arannyal megajándékozni kis urnóját, ki azonban mindent szüleinek és testvéreinek adott, úgy hogy ezek gazdagokká lettek és boldogan élhettek.

Egy napon hire terjedt, hogy a király idősbik fia vadászni jött a faluhoz közel levő szép erdőbe. Minthogy ide a folyó kikerülésével szárazon el lehetett jutni, a kertész családjá is utra kelt, hogy lássa a királyfit és a vadászatot. Juliska oly szép és kedves volt, hogy a királyfi egészen elbámult rajta és a szándékolt vadászat helyett falusi ünnepélyt rendeztetett, melyen aztán nem győzte eléggé csudálni Juliska szép tánczát és épen úgy mint a falusiak, nem akarta elhinni, hogy ez a kertész leánya. Az idő igen szép volt, s a mulatság befejezéseül a királyfi elhatározta, hogy a folyón, hajón megy a városba vissza. A királyfi csónakjai azonnal előállottak. — Juliska szülei kissé távol voltak, de arra leányukat már régebben figyelmeztették, hogy tizenöt éves koráig nem szabad csónakra szállania; föl sem tették tehát, hogy Juliska ezt elfeledje. Azonban mégis megtörtént. A királyfi kezénél fogva vezette Juliskát a hajóhoz és a fiatal leány elragadtatva a kitüntetés által, melyben a királyfitől részesült, megfedekezett a tündér tilalmáról, s a csónakba lépett. A kertész és neje kétségbeesetten kiáltottak Juliska után. — De már késő volt! Alig hogy a leányka a hajóval a víz közepére

— Már régóta várakozunk reád; kövess engemet, elvezetlek fejedelmünk-höz. Juliska engedelmeskedett, és vezetőjével csakhamar egy arany kapuhoz jutott, mely rögtön megnyílt előttök; korálókból és mindennemű kagylókból alkotott lépcsőzet volt láthatóvá, mely mint egy száz lépésnyi lehetett s midőn aljához értek, kertbe jutottak, hol számos márvány-medence volt, melyekben különböző nagyságu halak uszkáltak s mind-egyiknek emberi feje volt; egy nagy tó közepén pedig, melynek széle arannyal borított márványból állott, egy óriási nagyságu csethal foglalt helyet. Ez volt e birodalom királynője, ki midőn Juliskát megpillantá, kárörvendve így szól:

— Ah, ah! kedves kicsikém, tehát itt vagy végre az én hatalmamban! Meg mondtam a te védő tündérének, hogy az ő boszúságára egyszer majd el foglak ragadni. A kíváncsiság sok bajt okoz a világon, különösen a kis leányoknak. Ettől nem menekülhetél meg te sem. Most már itt fogsz élni közöttünk s hallá változol; csupán fejed marad meg.

Azon pillanatban Juliska, könnyei és kétségbeesése daczára hallá változott és beveté magát egy medenczébe, hol aztán uszkálni kezdett, mint ha egész életében mindég azt tette volna.

Ezalatt a királyfi utra kelt, hogy fölkeresse Juliskát és utjában mindenekelőtt a víz mentét követte. Egyszerre gőztömeget látott a víz fölé kiemelkedni, s e gőz félig emberi alakú volt. A hullámok fölé emelte iszonyatos fejét, s a királyfihoz fordulva mondá:

— Te a mi bűbajos birodalmunkba akarsz jutni, hogy Juliskát föltaláljad; de figyelmeztetek, hogy ha mind azok közül akiket ott látni fogsz, rögtön fel nem ismered akit keressz, te is hasonló sorsra jutsz és nem fogod többé a napvilágot látni. Szabadságodban áll visszavonulni. Fordulj vissza s menj oda a honnan jöttél, — vagy pedig kövess engemet!

A királyfi habozott egy pillanatig, mert kételkedett, hogy Juliskát élve találhatná a víz mélyében; de a fehér tyukocska hangos kodácsolást hallatván, a királyfi nem habozott tovább, hanem határozottan felelte:

— Jól van, követlek.

A vizek tündére azonnal vállára vette a királyfit és eltünt vele a víz mélyében. Hosszas uszás után az arany kapu előtt, ott, hol Juliskát bemenni láttuk, letette és magára hagyta. A királyfi gyorsan lement a lépcsőkön és csakhamar a tó mellé jutott.

Ugyancsak megrémült, midőn itt az emberfejű halakat megpillantotta; iszonyodva ment tovább egyik medenczétől a másikhoz, míg végre egy olyanhoz, melyben leány-fejvel bíró számos kisebb-nagyon hal uszkált. Aggodalommal vizsgálta őket, de Juliska vonásait egyikben sem ismerte fel! — Egyszerre a fehér tyukocska öröm hangot adva a királyfi kárjáról leugrott és egy félig lazacz alakú fiatal leány fejére röpült, aki a medence szélén szomoruan elgondolkodva feküdt. Ugyane pillanatba égető száraz szél keletkezett, kiszáritotta a medenczét, tündéri zene hallatszott, és a fellegekben tündérek jelentek meg, kik e megbüvölt

földre leszállottak. — Ezek szavára a mendenczében elvarázsolva volt halak mind vissza kapták emberi alakjukat s hálásan szabadítójuk lábaihoz vetették magukat. A jó tündérek királynője aztán odalépett a ezethalhoz, — mely mozdulatlanul a tóban maradt — és így szólt hozzá:

— A gonoszság orosz tanácsadó. Megbűntetlek téged azon szivtelenségért, mellyel hatalmadat arra használtad, hogy áldozataidat ide hozva, őket a legkegyetlenebb kinzásoknak vetetted alá. Légy büntetve az által a mivel vétkeztél. Azon éktelen alakot, melyet magadra öltöttél, hogy áldozataid gyötrelmét élvezhessed, viseld örökre.

E szavak után a tündér arany botjával megérintette gonosz ellenségét s ez dühöngve eltűnt a habok között. Ezután a jó tündér a királyfit, Juliskával együtt visszavezette szüleinek palotájába, ahol már nagy nyugtalansággal várták őket.

A királyfi aztán feleségül vette Juliskát, az öreg király szívesen beleegyezett, a jó tündér pedig megígérte, hogy tovább is örködni fog fölöttük. És azután még így szólt a tündérkirálynő:

— Ami pedig téged illet, te fehér tyukoecska, te is nyerd vissza régi alakodat, mert régen elkövetett engedetlenségedet most jóvátetted a hü, sikeres szolgálat által, s méltó vagy arra: hogy állásodat közöttünk ismét elfoglaljad.

A fehér tyuk helyett rögtön egy bájos kis tündér volt látható, ki gyöngéden megcsókolván Juliskát, a többi tündérek körébe vegyült s társaival a felhők között eltűnt.

Francia után

Mihály bácsi.

A KIS ANNA HŐSTETTE.

— Beszélyke. —

(Képpel a 156. lapon.)

ŐNT a bérezes szép fölvidéken, hol a hegyek mélyében bőven található mindenféle beces érc: vas, réz, ezüst és arany is, s hol sok száz ember dolgozik mélyen a föld alatt, nehéz fáradsággal fejtve ki az ércz tartalmu köveket, — ott élt a kis Annácska. Apja bányász volt, és, mint többi társai, veritékes munkával kereste meg a mindennapi kenyeret családja számára. De azért nem panaszkodott a derék, munkás bányász, mert ha nehéz munkája volt is mélyen a föld alatt, annál nagyobb volt öröme, mikor hazatért és kis családja körében megpihent.

Annácska körülbelől tizenegy éves leányka volt, kedves, szorgalmas és legnagyobb öröme abban telt, ha kedves, atyja tanitgatta őt nemcsak olvasni, írni, hanem egyéb hasznos ismeretekre is. És ha a tanulásnak vége volt, akkor a bányász beszélgetett arról, miként dolgoznak lent a föld alatt a mély bányában, a hová soha sem hat be a napsugár s ahol bizony nem ritkán veszedelem is érheti a munkásokat, mert sokszor víz lepi el a bányát, vagy beszakad a föld és agyonnyomja az embereket. De az igazi bányász nem ijed meg semmi veszedelemtől, bizik Isten oltalmában s ha a kis Anna aggódva megölelte apját és könyezve kérte, hagyja abban ezt a veszedelmes munkát, mindíg csak azt a választ kapta:

— Ne félj semmit, kedves leánykám! Nem lesz semmi bajom.

Mint minden bányász, Annácska apja is bizott a jó szerencséjében. Sokáig nem is

hagyta cserben a szerenese; egyszerre azonban oly esemény következett be, mely ugyancsak rémületbe ejtette az egész bányaavidéket.

Egy napon Annácska apja több társával együtt szorgalmasan dolgozott a bánya egyik legmagasabb üregében. Egyszerre mennydörgésszerű, tompa dübörgés

A KIS ANNA HÖSTETTE.

zaját hallották s távolabb dolgozó társaik rémülten kiáltozák:

— Hamar meneküljetek! Földomlás!

Annácska apja a mellette lévő két másik munkással hamarjában azt sem

tudta, honnan fenyeget a veszedelem. Eleinte azt hitte, hogy fejük fölött szakad be a föld, — de ez nem történt, csakhamar látták, hogy talán még emél nagyobb, kinosabb balsors érte őket: mert ha rájok

szakad a föld, egyszerre, hosszas szenvedés nélkül meghalnak, míg most a lassu, rettentetes éhhalál vár rájuk! Ugyanis beomlott a bányának az a része, melyen át kifelé lehetett jutni, Annácska apja tehát társaival együtt el volt zárva a föld mélyében!

Ezalatt odafönt hire terjedt a szerencsétlenségnek, a bánya tulajdonosa is ott termett, előhivatta és megszámlálta a munkásokat s kiűnt, hogy három hiányzik; ezeket tehát vagy agyonütötte a földomlás, vagy elzárta.

— Meg kell őket menteni minden áron! kiáltá a derék bányatulajdonos.

Igen ám, csak hogy ezt könnyebb volt mondani, mint megtenni. Senki sem mert a bányában közel menni ahhoz a helyhez, a hol a földszakadás történt, mert hátha még újabb omlás következik és eltemeti a vakmerő munkást? A bánya tulajdonosa nagy jutalmat ígért a munkásoknak, ha megmentik eltemetett társaikat; gyorsan kell hozzáfogni, hogy utat ássanak hozzájuk mert különben megfulnak... de akármit beszélt, akármit ígért, a megrémült munkások nem mertek lemenni a bányába.

Épen javában folyt a tanakodás, midőn hirtelen egy kis leány lépett a vitakozók közé, a kis Anna. Meghallotta már ő a szörnyű szerencsétlenséget, mely kedves jó atyját érte s hallotta azt is, hogy a megrémült munkások nem mernek többé lemenni a bányába. A derék kis leány tulajdonképen nem is tudta, mit fog csinálni, — csak azt tudta, hogy kell valamit tenni kedves jó apja megmentésére. Előre tört tehát és lihegve, türelmetlenül kiáltá:

— Atyám! Az én jó atyám! Meg kell menteni!

— Nem lehet, szegény gyermekem! felelt egy munkás. A ki oda közel megy, arra ráomlik a föld.

— Nem bánom, én megyek és megkísértem!

Az emberek bámultak, — egy ilyen kis leány megkísérte, hogy egy beomlott bányát keresztül ásson! Ez bizony lehetetlenség volt, az igaz; de Annácska nem gondolt most semmire, beugrott a kosárba, melyben a bányászok, mint a kutvederben bocsátkoztak le az aknába s egy pillanat múlva a kis leány eltűnt a bánya mélyében.

A férfiak bámulva és szégyenkezve néztek egymásra... ez a kis leány, ez a gyöngye gyermek megteszi, amitől ők félnek. Az már csak nem lehet, hogy magára hagyják! Egyszerre visszatért a bátorságuk s néhány percz múlva mindnyájan lent voltak a bányában és nagy erőfeszítéssel hozzáláttak a beomlott akna kiásásához.

Egész nap és egész éjjel tartott a munka, de a Gondviselés örködött, — újabb földomlás nem történt, szerencsésen megmentették az eltemetett három bányászt. Annácska volt az első, ki a még keskeny nyíláson bebujt s megölelte kedves apját.

Képzhetni, mekkora volt az öröm!

És a kis Annát e naptól fogva mindenki még jobban szerette s az egész vidék úgy nevezte, hogy »a hős kis bányászleány.«

A »KIS LAP« XII. köt. 5-ik számában közzölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Blaskovich Ilma, Pollák Julcsa, Legényi Oszkár és Lajka. (Ilyenformán tudtam kibetűzni az olvashatatlan aláírást; máskor írjátok ki tisztábban neveteket.) Szász Gusztáv, Zoltán Jolánka, Nagy Margit, Szikszay Sándor.

A JÓSZIVÜ KOTLÓ.

(Képpel a czimlapon.)

KALODÁBA zárták szegény
Hing-Miling-Kalabingot,
Mert félfontos ezüst rudat
A boltból elkalabintott.

A kínai törvénybíró
Mondta rá az ítéletet.
Hing szó nélkül fogadta.
Legjobb volt, amit tehetett.

Saját háza udvarában
Volt a kalodába zárva,
A kapu reggeltől estig
Mindenkinek ki volt tárva.

Sírva fordult nézőihez,
Hogy a bírót kérleljék meg!
De alig, hogy ígérték — már
Róla megfélekedezének.

Az ítélet a hordóra
Széltében volt kiragasztva
Az emberek elolvasták
És odébb mentek kaczagva.

Csak egy kotló állt meg ottan.
Nézegette a betüket.
Nézte-nézegette mintha
Elolvadni tudná őket.

Szüik agyában kotló koma
Talán bizony azt forgatta:
Hogy mentse ki a gazdáját,
Hogyan is segítsen rajta?

Kalodába zárt kezéből
Fiaival sokszor kapott
Dara-kását, kenyér-morzsát,
Buza-szemet s egyéb magot.

Később maga jött a bíró,
Rendjében volt a kaloda.
Hing-Miling-Kalabingo
A büneért meglakola.

És így szóla: »Holnap délig
Te gaz büzös itten rekedsz.
Cak azután menekülsz ki
S megint szabad ember lehetsz!«

Mond a bíró s megyen odébb
Megrögzve a bambusát —
Midőn érzi hogy valaki
Ránczígálja a kantusát.

Megfordul — hát kotló koma
Volt az, aki merészelte
Megrángatni a ruháját,
Hogy ily módon megkérdelje.

Elmosolyodott a bíró
És magában így tünődött:
Talán bizony elég is volt,
Kalabingo megbünhődött.

És legott adott parancsot,
A kezével egyet intett —
S nyomban ki is eresztették
A kalodából Hinget,

Mit az embertárs mulasztott,
Egy buta tyuk azt megtette,
Tünődött is a mandarin
Vagy egy óráig felette.

»Kisebb az emberi lélek
Néha mint a tyuk párája!
Kisebb az ember-szeretet
Mint egy kotlónak hálája!«

És e dolog való dolog,
Minap olvastam egy lapban,
El is mondtam s amint tellett
Nektek le is rajzoltattam.

HOSSZULÁBU PÁSZTOROK.

(Képpel a 160. lapon.)

TRÉFÁBÓL, játékból ügyes fiuk nálunk
is szoktak magas lábtókon járni, épen
olyanokon, mint itt e képen látjuk s
aki ügyes, ugyancsak sebesen tud ily mó-
don futtatni. Hanem ez csak játék s talán

nem is tudjátok, hogy ami nektek csak mulatság, azt másutt felnöttek emberek szükségéből használják.

Francziaországnak van egy vidéke, egy nagyon mocsaras sík vidék, hol a pásztorok ilyen hosszú fa-lábakon állva és járva őrzik nyájaikat. Így aztán keresztül lépik a tócsákat, mocsarakat, el nem süppednek s igen gyorsan utóléri a szétszaladt birkákat. És egész nap le sem szállnak fa lábairól. Kezükben hosszú botot hordanak, melynek felső vége mankó formájú; erre pihenéskor beülnek, oly kényelmesen, mint mink valami jó karszékbe; járás közben e hosszú botot igen ügyesen használják arra, hogy az egyensúlyt el ne veszítsék s a legnagyobb ugrásokat is biztosan megtehessék.

Még az asszonyok is ily módon őrzik juhaikat, kivisznek magukkal fonnivalót s egy-egy fa arnyékában fonogatnak. A magasból mindig szemmel tartatják a nyáját, és így, láthatjátok, ami a gyermeknek játék, okosan alkalmazva másnak igen hasznos eszköz lehet.

A »KIS LAP« XII. köt. 4-ik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Pollák Julcsa, Nagy Aladár, Rupp László, R. E.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

(Vége.)

Bodor Elek. Derekas munka, melyet komoly törekedés tanúságaként igen szívesen vettem. — **Munk testvérek.** A számtani föladványt, ha nem jelent még meg — amire nézve fölvilágosítást kérek, mint ügyeset s némi tekintetben meglepőt, szívesen közlöm. — **Szentiványi Juliska.** Ki a jelenleg élő költők legnagyobbika? Bátran kimondhatom, hogy Arany János. Nem csak magyar költőnek első, de hozzáfoghatót nem mutat ez idő szerint egy ország sem. Éltesse is az Isten hazánk dicsőségére mentől tovább. — **Weinberger Gizela.** A kis pajtás, ugy reményelem, még a nyár folytán fog megfelelni a kedves meghívásnak. — **Herbert Ferencz.** Igen megörültem meleg soraidnak. Én is reményelem, hogy köztünk a barátság hosszantartó lesz. — **Ifj. Kempelen Béla.** Jó tréfa s ha még másutt meg nem jelent, szívesen kiadom. — **Papp Imre.** Az

olyan levelek, mint ez a tied is, képezik az én kedves jutalmamat. A vizsgán reményelem szerencsésen átestél. Üdvözöllek. — **Mály István.** Ha eredetiek s jók, bátran állíts be velők, szívesen közlöm. — **Andaházy Gizela.** Az első feladványhoz hasonló (csak más személyes viszonyokkal) jelent már meg a »Kis Lap«-ban; a második meg éppen néhány hóval ezelőtt látott napvilágot. Nyilván »uj« leányka vagy, azaz csak ezen év elejétől ismered és olvasod a »Kis Lap«-ot, melynek immáron 12-ik kötete járja. — **Majláth Antónia Majláth Gusztávnak** azt üzeni, hogy az ő édes atyja nagykereskenyi, székhelyi Majláth Gyula s hogy lakásuk van Budapesten, Sándor utca 17. sz. a. — **Haász Malvina.** Ügyes. Igyekezni fogok, hogy még a bűjt folytán megjelenjen. — **Festetics Géza.** A kis elbeszélés egy hosszabb nyomán kelt, ugy-e bár? Nincs is rosszul előadva. Csakhogy éppen a részletes festés hiányzik belőle; pedig csak az éfélé teszi vonzóvá az előadást. Hát ez a tréfa mit jelent: kéklík a zöld fű s árga mezőkön? Ezen a vidéken u. l. ugrik a bárány a fatetőkön. Servus, te kis pajkos! — **Bolemán Emma.** A látogatásnak örömmel nézek eléje. — **Sárközy Kázmér.** Belevág a politikába. Hány kis olvasó pajtásod van, aki soha, sem Abdul Kerimnek sem Mithád basának hírént nem hallotta! — **Sull László.** Már egyszer megjelent. — **Marcsekényi Othmár.** Már csak ezen a helyen említem föl, hogy a »Kulaes«-ot jól megfejtetted. — **Epstein Gyula.** Válogatva közlök belőle egyetmást. — **Nerolda Károly.** Az olyan eljárás, melyről a leveled szól, már nem a Forgó bácsi, hanem a szigorú apa vagy tanár széke elé tartozik. — **Arnold Olga és Józsi.** Oly hiányos nyelvel, mint a tietek, nem lehet még megjelenésre szánt fordításokat végezni. Van időtök, várhattok. Addig is, csak szépen tanulgassatok. Forgó bácsinak nincs szükségé bármely olvasója munkálatára sem. Ha mi megjelen, biztatásból történik, vagy kedveskedő jutalom végett. — **Spitzer Béla.** Jó; de ez is politikai. — **Boros Ilona.** Sikertült. Sorát várja. — **Michailovits M.** Évekkel ezelőtt a »Magyarország és a Nagyvilág« című képes hetilapban jelent meg. Mármost — csakugyan te találad ki? — **Cohn Gizella.** Ejnye, ejnye! Be haragszom arra a kis fiura! Fogtatok volna ki rajtok s adtatok volna ti a fuszerepeket is. — **Cs. Á.** Talán bizony jól tetted, hogy nem irtad ki teljes nevedet. Aminek magad mutatod ki a hibáit s mégis elküldöd, csakugyan pirongatást érdemel. — **Torossy János.** A számtani föladványban hiba van. A leírás dicséretes. — **Frankl Lajos.** Nagyon jó; meg fog jelenni. — **Koller Ilonka.** Most meg vagyok elégedve. Üdvözöllek. — **Barczán Etelka.** Az említett levelet nem kaptam.

HOSSZULÁBU PÁSZTOROK. (Lásd a 158. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.

Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.